

V cerkvi.

Gori v koru prav pri orglah
v cerkvi tihi
žubore molitve svete
črni mi menihi . . .

Črni mi menihi v koru
psalme žuborijo,
zdolaj v cerkev božjo
pa ljudje hitijo.

Kdo je prvi v cerkev stopil? —
Ej, poznamo ga, poznamo:
Franek je Žigonov,
bolno ima mamo . . .

Kdo je drugi v cerkev stopil?
Tonček, nu, seveda;
eh, skrbi velike njemu
dela abeceda.

Kdo je tretji v cerkev stopil?
Miškov je Ivanče,
ljubi on igrače lepe,
ljubi pomaranče . . .

Žubore menihi v koru,
v svetem, božjem hrami . . .
Franek moli: Bogeč,
zdravje vrni mami!

Žubore menihi v koru . . .
»Sveti Peter s ključi,
abecedo mene, Tončka,
prosim te, nauči.«

Žubore menihi v koru,
a Ivanče pravi:
»V semenj, kjer stvari so sladke,
oče šel je davi . . .«

Žubore menihi v koru . . .
Sveti Bog smehlja se,
in prečista Porodica
dete stiska nase . . .

Razumela je Marija,
kar v molitvi tihi
deca je v skrbeh prosila,
kar molili so menihi . . .

Fran Žgur.

Izpolnjene želje.

Sestrici dve, zvezdici dve
kramljali tiho sta usó noč:
kako bi njiju sveti žar
bil lep na črni zemljici,
kako bi svit, ta mehki svit
ostal na zemlji za usekdar.

In sinje sanjalo nebo
z zvezdicama je urh višin:
kako njegov bi modri kras
bil lep na črni zemljici,
kako bi kras, ta mehki kras
ostal tam vsaj za kratek čas . . .

In angel zlat zvezdici dve
smehljaje spustil je z višin,
da se je njiju sveti žar
razstopil v Martinih očeh,
da je ta svit, ta mehki svit
ostal pri Marti za usekdar.

In angel košček je neba
smehljaje spustil na zemljó,
da se njegov je modri kras
razlil čez krilce Martino,
da je ta kras, ta jasni kras
ostal tam ves poletni čas . . .

Cvetko Slavin.